

De Ierse hongersnood

An Gorta Mór / de grote honger (1845-1850)

Onderzoek 1 | Het archief

Jullie zijn onderzoekers en hebben in een archief een map gevonden met verschillende materialen over de Ierse hongersnood. Wat kunnen jullie ontdekken over het leven tijdens deze ramp?

A | Een duik in het archief

Open samen de archiefmap en verdeel de materialen (bronnen) binnen het groepje. Ieder neemt drie materialen: één persoon neemt 1, 2 en 3; één neemt 4, 5 en 6 en één neemt 7, 8 en 9. De materialen zijn uit het Engels vertaald. Bekijk ze en lees alles rustig door voordat je naar de vragen gaat.

Je hoeft de lichte tekst en de tekst op de achterkant van boeken/strips niet te lezen.

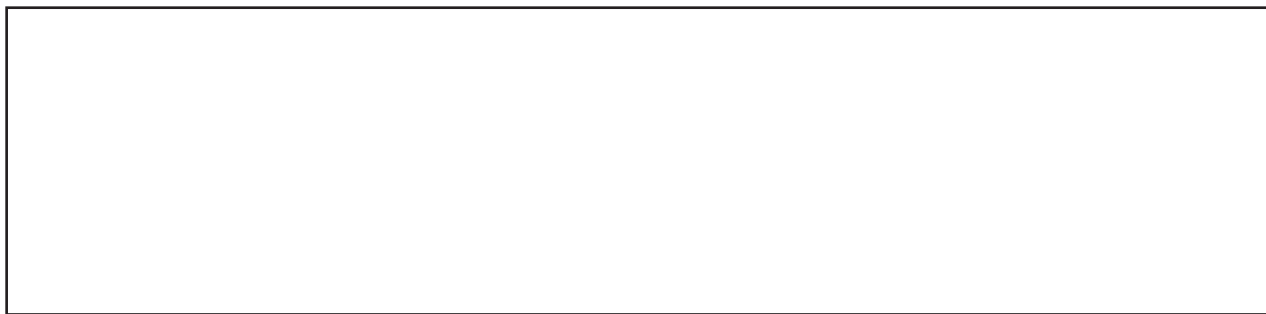
B | De vragen

Als iedereen in het groepje de drie bronnen heeft bekeken en gelezen, beantwoord dan samen de volgende vragen. Vaak staan de antwoorden in verschillende bronnen. Schrijf de nummers van de bronnen die je hebt gebruikt erbij. Het lied (bron 0) kunnen jullie ook als bron gebruiken.

Wat deed de hongersnood met het lichaam/uiterlijk van mensen?

Wat was het weinige eetbare dat de mensen nog hadden?

Hoe ging het er aan toe bij de werkhuizen?

Wat voor hulp was er voor mensen in hongersnood?

Heb je nog andere dingen ontdekt over deze hongersnood?

C | Een posterverslag

Maak een poster om anderen te laten zien wat je hebt ontdekt over de Ierse hongersnood. Kies tenminste één vraag uit de vorige opdracht waarop je het antwoord laat zien, je mag ook meerdere vragen kiezen.

Gebruik voor je poster de materialen uit het archief. Je mag knippen en plakken en kunt op de poster schrijven en tekenen. Zorg dat in ieder geval de vraag erop staat en dat je het antwoord op die vraag kan geven als je de poster zou presenteren.

De Ierse hongersnood

An Gorta Mór / de grote honger (1845-1850)

Onderzoek 2 | Herinneringen aan de honger

A | De volgorde der dingen

Jullie hebben misschien gezien dat de materialen lang niet allemaal uit de tijd van de Ierse hongersnood zelf komen. Probeer te ontdekken uit welke tijd de verschillende materialen komen.

- Knip de miniatures (blz. 5) van de materialen uit.
- Verdeel ze in twee groepen: één met materialen uit de tijd van de Ierse hongersnood, één met materialen van later.

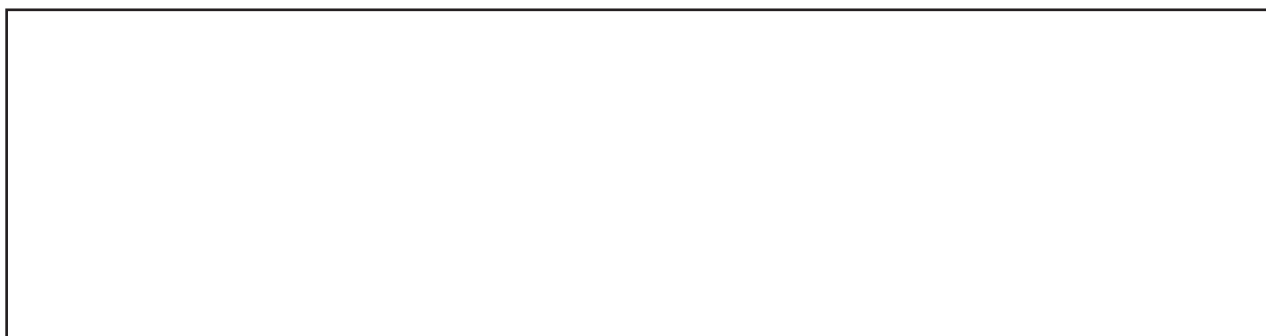
B | Herinneringen levend houden

Veel van de materialen in dit archief hebben als doel om de herinnering aan de Ierse hongersnood levend te houden. Dat kunnen bijvoorbeeld monumenten/standbeelden zijn, boeken, strips of liedjes.

Kies samen de twee materialen die naar jullie idee het beste de herinnering aan de Ierse hongersnood levend houden en plak de miniatures hieronder.

Plak hieronder de twee miniatures	Waarom houden juist deze materialen de herinnering naar jullie idee goed levend? Schrijf jullie antwoord per miniatuur hieronder op.

Zouden volwassenen dezelfde of andere materialen kiezen?
Waarom denken jullie dat?

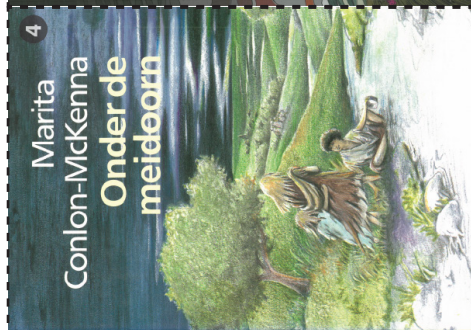

C | Een eigen herinnering maken

In de video vertelt Lotte Jensen over de Vlaamse en Nederlandse hongersnood (1845-1848). Deze hongersnood wordt in Nederland weinig herinnerd. Er zijn geen monumenten van en zelfs historici besteden er nauwelijks aandacht aan.

Maak nu zelf een herinnering om deze hongersnood weer terug te brengen in ons geheugen. Dat mag zijn een tekening, schilderij, beeld, verhaal, strip, lied, gedicht of nog iets heel anders.

Materialen Miniaturen

youtu.be/MQVTRVTGNng

Laissez Faire

Declan O'Rourke & The Chronicles of the Great Irish Famine

Laissez Faire, song by Declan O'Rourke

[Chorus]

How can I feed you, my beautiful son?
Not a sin on your soul, and your race is but run
How can I feed you, my beautiful son
With your wheezin' and coughin' all blasted night long?

[Verse 1]

There's not a chair to rest me arse on from the mornin' till night
If it isn't nailed down, then we'll set it alight
Been tryin' to keep the warmth inside ya, you're a pitiful sight
You've your aul' fellow away with the fright, uh

And now they're burnin' out the cratur's all over this land
If you haven't got your rent, we'll get your knapsack, and
Get yourself off in a hurry, 'cause the tumblin' band
Will be tearin' down your hovel for the Gombeen man

[Chorus]

[Verse 3]

Now the Quakers are the only shaggin' generous group
Sure there's no level that other shower of hoors won't stoop
Swap your Catholic halo for a Protestant hoop
And give up your place in Heaven for a bowl of soup
And everything that's worth 'atin' in the country
Is shifted off to England by The Queen's Navy
Your man Trevelyan says it's Laissez Faire
If they were his children, he'd fuckin' well care, uh

[Chorus]

[Instrumental Outro]

Laissez-Faire, lied door Declan O'Rourke

[Refrein]

Hoe kan ik je voeden, mijn prachtige zoon?
Je ziel zonder zonden en op sterven na dood
Hoe kan ik je voeden, mijn prachtige zoon?
Met je raspende hoest de vervloekte nacht door?

[Vers 1]

De hele dag geen stoel waar ik m'n vermoelde reet op mik,
Wat niet vast zit gespijkerd dat gaat in de fik
K'heb geprobeerd je warm te houden, je lichaam zo broos
Je maakt je ouweheer bang en radeloos, uh

Nu worden de arme zielen hun huis uit gebrand
Als je geen huur kunt betalen, neem je knapzak terhand
ga er snel vandoor, want het tuig van de rand
zal je hutje afbreken voor de Gombeen-man¹

[Refrein]

[Vers 3]

De Quakers² zijn nog de enige verrekte vrijgeveige groep
Geen niveau is te laag voor de rest van die waardeloze troep
Verruil je katholieke aureool voor een protestantse hoepel
Geef je plaats in de hemel op voor een kommetje soep
En alles wat het eten waard is in dit land
Verscheept de koninklijke marine naar de Engelse kant
Volgens Trevelyan³ moet het Laissez-Faire⁴ zijn
Als het zijn kinderen waren, was verdomme zijn inzet niet zo klein, uh

[Refrein]

[Instrumentale outro]

¹ Gombeen-man: scheldwoord voor mensen die zoveel mogelijk geld willen verdienen, ook als dat betekent dat arme mensen nog armer worden.

² Quakers zijn een Christelijk religieuze groep voor wie anderen helpen heel belangrijk is.

³ Trevelyan: een belangrijke Engelse ambtenaar in de tijd van de Ierse hongersnood. Hij organiseerde de voedselhulp van de Engelse regering.

⁴ Laissez-Faire: het idee dat zo min mogelijk hulp beter is, omdat mensen dan leren om hun problemen voor zichzelf op te lossen.

BLACK '47

A STORY OF IRELAND'S
GREAT FAMINE

DAMIEN GOODFELLOW

O'BRIEN

EEN PAAR DAGEN LATER.

WAKKER WORDEN, KINDEREN!

AHHHH MA.

MA.

JACK, GA JE VADER HELPEN. HET STINKT IN HET DAL EN ZE DENKEN DAT DE AARDAPPELZIEKTE TERUG IS.

GOD BEHOEDE ONS, MOZES. WEER DE AARDAPPELZIEKTE! VOOR HET DERDE JAAR OP RIJ!

JA, HET IS DE AARDAPPELZIEKTE. WAT EEN STANK! WE ZITTEN NU IN DE PROBLEMEN MOZES, ALS WE DE PIEPERS NIET KUNNEN VERKOPEN.

KUNNEN WE IETS REDDEN, PA?

WE ZIJN GERUÏNEERD. DE HELE OOGST IS ROT!

INMIDDELS ZIJN JACK EN ZIJN FAMILIE
HUN HUIS UIT GEZET EN IS ZIJN VADER
OVERLEDEN.

DANK JE
WEL JACK.

WE KUNNEN
BETER GAAN.

HET
WERKHUIS.

HET ZIET ER ANGST-
AANJAGEND UIT JACK.

GA WEG!

HALLO?!!

PALLINASLOE
DISTRICT
UNION
BOARD OF GUARDIANS

GEEN RUIMTE!
GA WEG!

WE ZIJN
VERLOREN!

WE ZOUDEN
NAAR AMERIKA
KUNNEN GAAN?

HET KAARTJE!

IK DACHT, IK HOUD
HET MAAR BIJ ME,

JE BENT
GENIAAL FLOR!

WE HEBBEN NIETS
AAN DAT KAARTJE,

HOE KAN IK DUBLIN HALEN,
LAAT STAAN AMERIKA, MET
TWEË ROTTË STOMPEN ALS
VOETEN?!

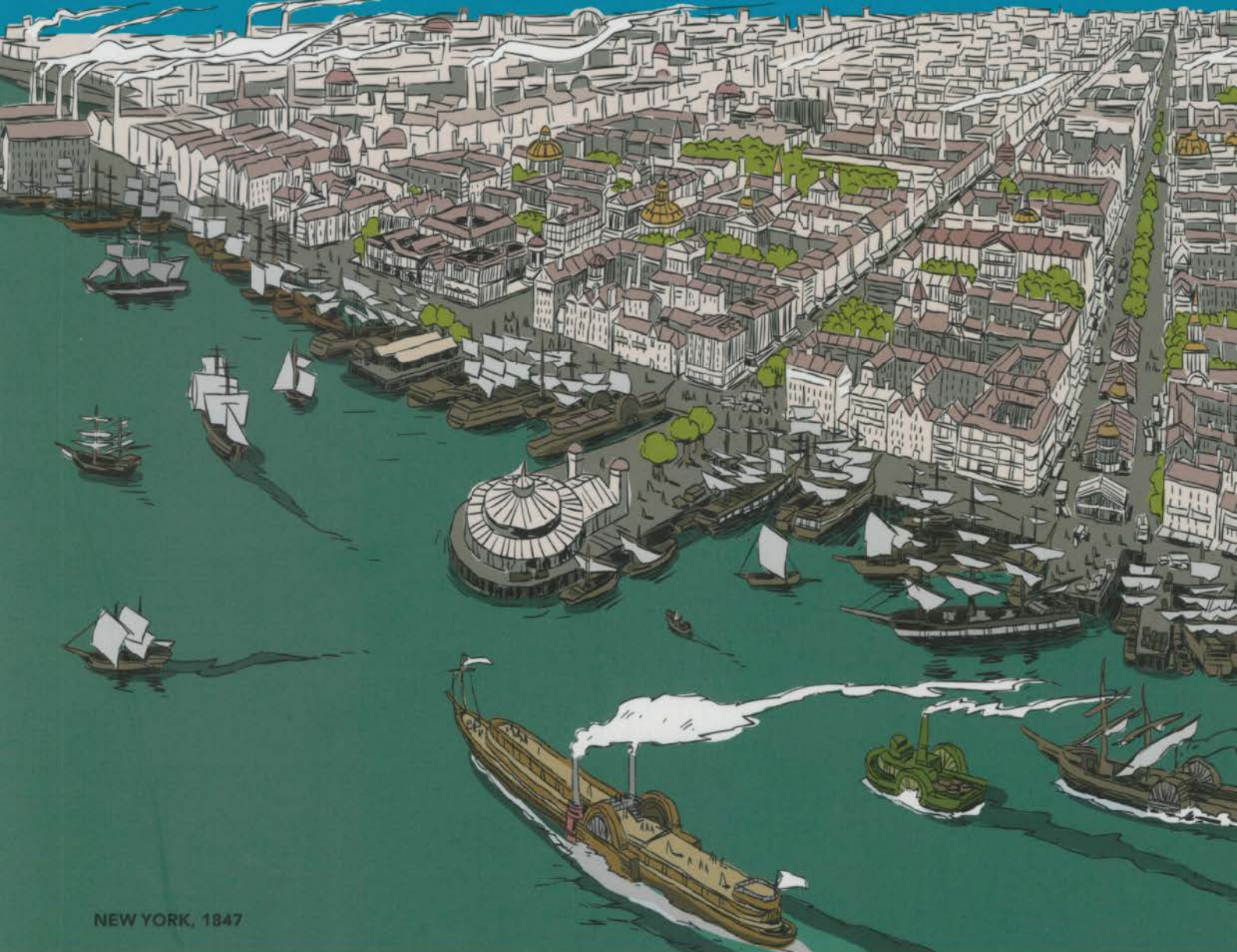
WE KUNNEN MET
EEN TREKSCHUIT
NAAR DUBLIN.

ONZE KRUWAGEN, EN
ALLES WAT WE
VERDER DRAGEN, ZIJN
VOOR JOU ALS JE ONS
NAAR DUBLIN BRENGT.

DAT IS EEN DEAL, JONGEN.

NEW YORK, 1847

IERLAND'S GROTE HONGERSNOOD - EEN FAMILIEVERHAAL OVER HONGER, VERLIES EN DE ZOEKTOCHT NAAR EEN NIEUW LEVEN OVERZEES

Het is 1847: Ierland is een land van levende geesten geworden. Voor het derde jaar op rij liggen de gewassen te rotten in de grond. Er zijn huisuitzettingen en rellen, gewapende milities en onrust en toch wordt er nog steeds voedsel geëxporteerd naar Engeland. Jack en zijn gezin gaan de weg op en beginnen aan een lange reis vanuit het westen van Ierland. Eerst belanden ze als daklozen in Liverpool. Vanaf daar reizen ze door op de “doodskistschepen” naar de Nieuwe Wereld.

Een verhaal over honger, terreur en geweld, maar natuurlijk ook over doorzettingsvermogen en hoop.

O'BRIEN

GRAPHIC NOVEL

ISBN 978-1-84717-365-2

9 781847 173652

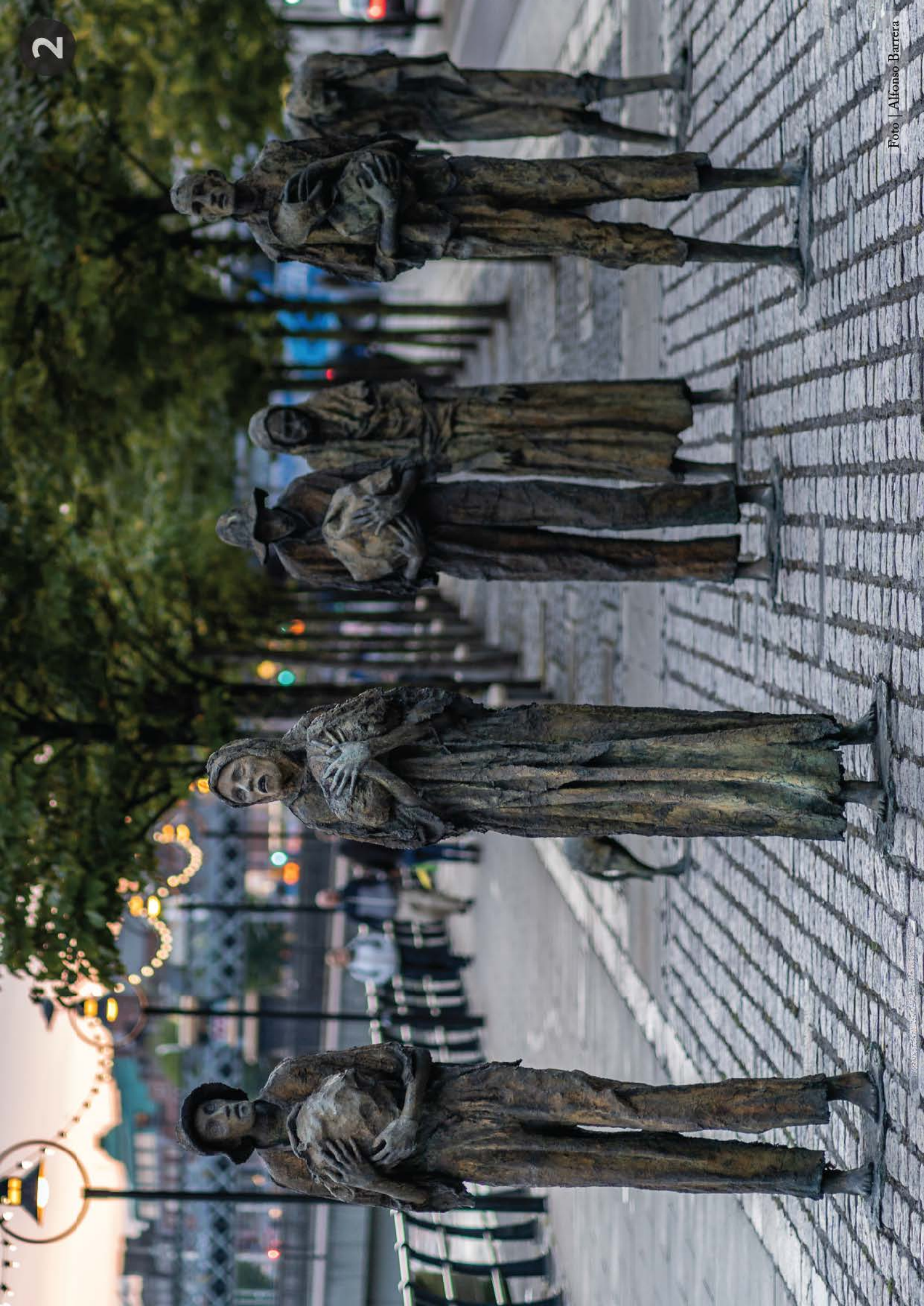

Foto | Josphe Mischyslyn

Foto | Ron Cogswell

Foto | Ron Cogswell

Famine (vertaling: Hongersnood)

Gemaakt door Rowan Gillespie

29 mei 1997

Dublin, Ierland

Beeldengroep in de haven van Dublin. Deze laat mensen zien die proberen de honger te ontvluchten door per boot naar Amerika te gaan. Deze boten werden 'coffin ships' (letterlijke vertaling: doodske schepen) genoemd, omdat veel mensen tijdens de reis alsnog stierven door de uitbraak van besmettelijke ziekten aan boord.

DEEL VAN EEN RAPPORT WAARIN JOSEPH CROSFIELD (QUAKER*) ZIJN BEZOEK AAN EEN WERKHUIS BESCHRIJFT.

Sommige van deze kinderen waren haast nog maar skeletten, hun gezichten getekend door honger en hun ledematen bijna tot op het bot vermagerd. Ik geef een paar pijnlijke voorbeelden. Een weduwe met twee kinderen, die een week lang hadden geleefd van één maaltijd kool per dag. Deze werden in het werkhuis binnengelaten, maar in zo'n slechte toestand, dat een voogd aan de heer des huizes zei dat het jongste kind hen slechts zeer kort tot last zou zijn. Er was een andere vrouw met twee kinderen en ook nog hoogzwanger. Haar man was een maand geleden vertrokken om werk te zoeken. Ze zei dat ze de hele week hadden geleefd op een kilo meel en twee kolen. Hongersnood stond op de gezichten van deze vrouw en haar kinderen geschreven. In antwoord op een vraag van William Forster [de Engelse Quaker*] zeiden de verzorgers dat dit heel goed waar kon zijn. Natuurlijk, van het grote aantal mensen dat naar binnen wilde (honderdtien), moest velen worden afgewezen, omdat er maar dertig plekken vrij waren in het huis. De verzorgers leken hun best te doen zo eerlijk en onpartijdig mogelijk te zijn bij hun keuze voor wie het hardst hulp nodig had. Maar sommigen mensen die werden afgewezen, waren zo uitgeput, dat het maar de vraag is of ze allemaal levend bij hun huis zouden komen, omdat sommigen van hen vijf of zes Ierse mijlen [10 tot 12 km] moesten lopen.

*Quakers zijn een Christelijk religieuze groep voor wie anderen helpen heel belangrijk is.

Bron: Werkzaamheden van het Centraal Hulpverleningscomité van de Vereniging van Vrienden tijdens de Hongersnood in Ierland, in 1846 en 1847, 1852, p. 145-6

In de jaren veertig van de vorige eeuw werd Ierland geteisterd door een verschrikkelijke hongersnood. De mensen die er het geld en de gelegenheid voor hadden emigreerden naar Australië of Amerika. De mensen die bleven moesten zien te overleven.

In **Onder de meidoorn** volgen we de twaalfjarige Eily, haar broertje Michael en hun kleine zusje Peggy op hun tocht dwars door het hongerende Ierland, naar Castletaggart, waar familie van hen woont. Met ongelooflijke wilskracht en moed proberen de kinderen zich te redden van de hongerdood.

Marita Conlon-McKenna brengt op indringende wijze het Ierland ten tijde van de hongersnood tot leven. Na lezing van het boek zal de verschrikking van een hongersnood je nooit meer onberoerd laten.

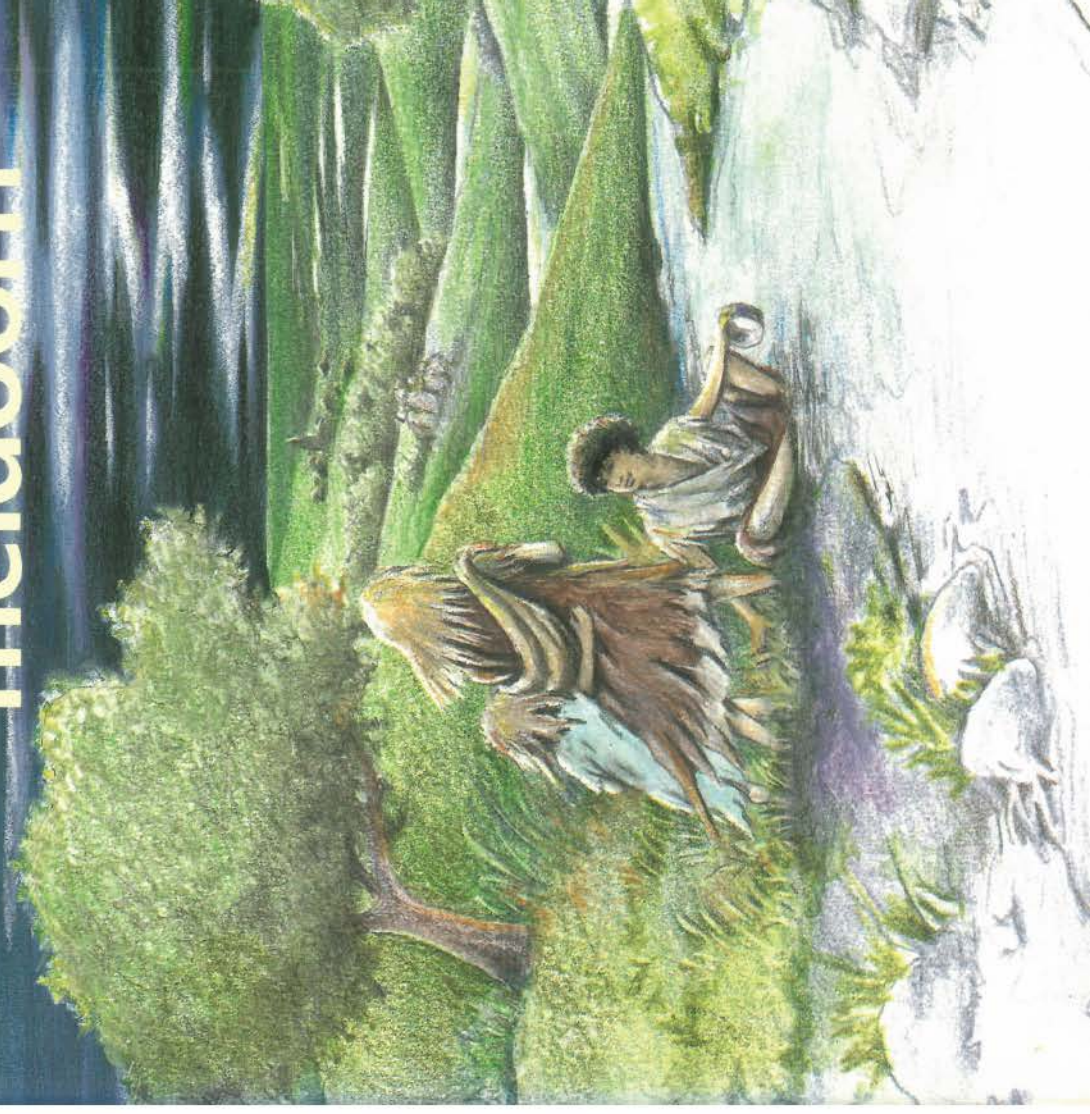
ISBN 90-6117-014-1

Kluwer Jeugdboeken Ede/Antwerpen

4

Marita Conlon-McKenna **Onder de meidoorn**

ingestort krot. Hij ging er naartoe en klopte op de deur. Niemand antwoordde. Hij dacht aan de streek die hij had uitgehaald toen ze alleen in huis waren achtergelaten en hoe bang ze toen waren.

'Ik zal niet binnenkomen, wees maar niet bang. Ik wil alleen maar de weg vragen. Is het nog ver naar Castletaggart?'

Toen er nog geen antwoord kwam, herhaalde hij zijn vraag.

Een zware, schorre stem antwoordde: 'Voor vermoede benen en voeten is het een wandeling van dik twee, drie dagen.'

'Is er ook een werkhuis in de buurt?' vroeg Michael.

Binnen moest de oude man even nadenken voor hij sprak. 'Ik heb gehoord dat de fabriek van O'Leary tot werkhuis is omgebouwd. Die ligt ongeveer een halve dag hier vandaan. Je moet de hoofdweg aanhouden en afslaan bij de brug over de rivier, daarna rechtsaf en dan kun je hem niet meer missen,' Maar onmiddellijk daarna voegde de stem er nog aan toe: 'Maar ik zou liever in mijn eigen bed sterven dan tussen vreemde mensen.'

'Dank u wel,' zei Michael terwijl hij weer verder wilde gaan.

'God behoeft je, jongen, en dat hij je beschermen moge tegen alle kwaad.'

Michael vond het zielig dat die oude man helemaal alleen op de wereld was, zonder iemand die hem verzorgde.

Hij liep almaar door. Een paar keer voelde hij zich duizelig en licht in zijn hoofd en moest hij gaan zitten om weer op adem te komen. Hij hoorde het rivierwater

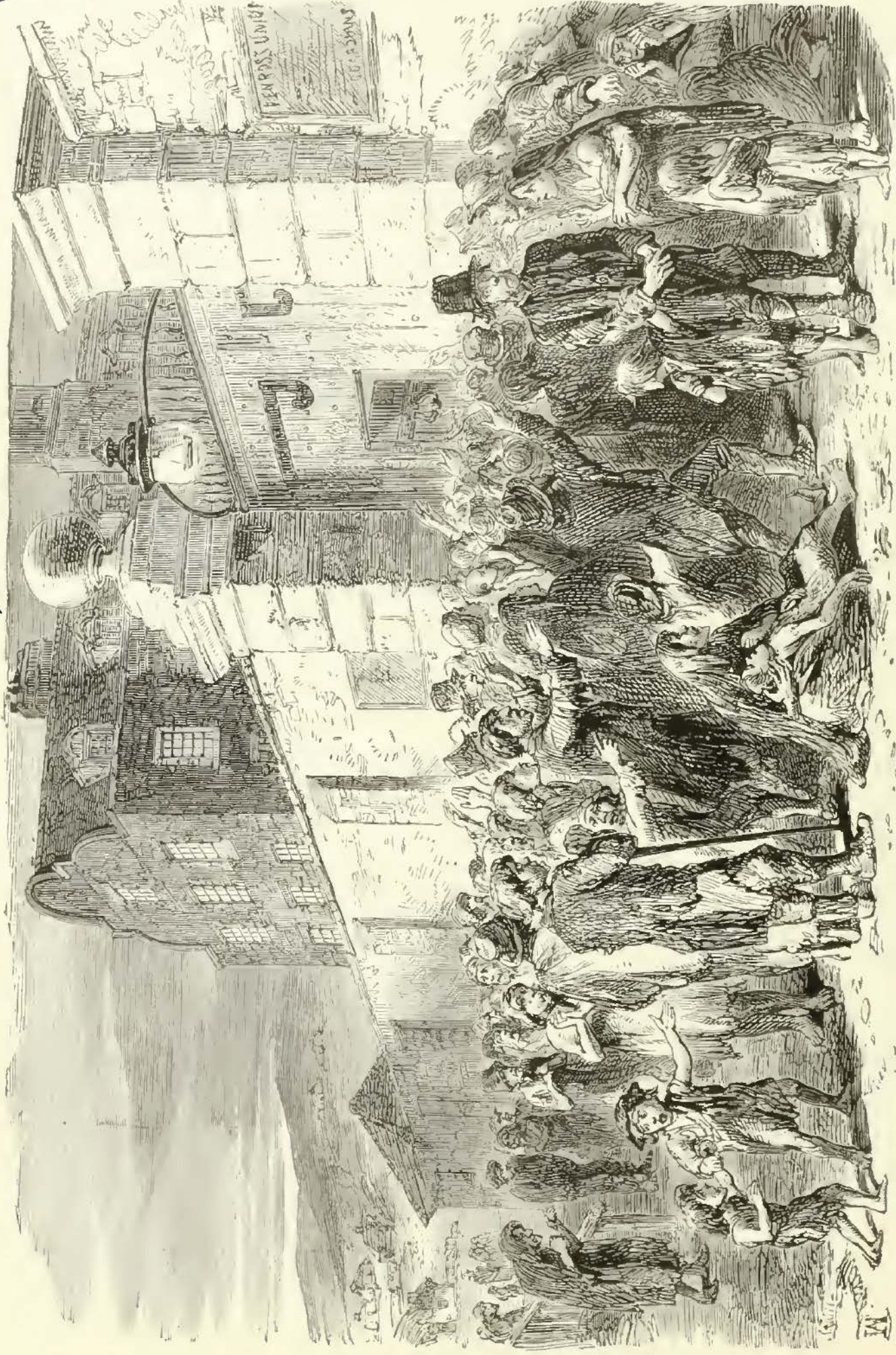
stromen, maar kon het nog niet zien. Toen ontdekte hij voor zich het kruispunt en ook de gewelfde brug. Twee vrouwen lagen bij de brug op de grond. Ze waren zo zwak dat ze niet merkten dat de jongen hen voorbijliep.

Toen Michael bij de fabriek kwam, kon hij zijn ogen niet geloven. Er zaten en lagen heel veel mensen op de keien te slapen. Ze konden niet verder. Sommigen zaten in familiegroepjes bij elkaar. Ze lagen in hun voden of dekens, blij dat ze niet alleen waren. Vanuit het gebouw kwam een aanhoudend gekreun en geschreeuw en een geur van ziekte en braaksel vulde de hele omgeving. Sommige mensen waren hardop aan het bidden.

Een non, gekleed in een wit habijt, kwam door een houten deurtje naar buiten. Ze zei met luide stem: 'Dit huis is vol. We hebben geen plaats meer voor man, vrouw of kind en er is ook geen eten meer. Misschien kunnen we morgen, als we degenen die gestorven zijn aan ziekte of koorts hebben verwijderd, weer wat anderen opnemen.'

Een golf van gemopper ging door de menigte en vrouwen begonnen te jammeren en te huilen. Ze konden nergens anders heen. Ze konden evengoed hier sterven als op een andere plaats. Hier werd er tenminste nog een zegen over hen uitgesproken.

Michael begon te rennen, al wist hij niet waar hij de energie vandaan haalde. Hij rende de brug over, weer terug naar waar hij vandaan was gekomen. Tranen stroomden over zijn gezicht. Hij voelde pijn in zijn borst en wist dat zijn hart in tweeën was gebroken. Zijn kindertijd was voorgoed voorbij. Hij minderde vaart, want er was nog een lange, ellendige weg te gaan. Er bestond geen God en als hij wel bestond, dan was hij een monster.

THE IRISH FAMINE-SCENE AT THE GATE OF THE WORK-HOUSE.

(809)

Bron: History of the world, door John Clark Ridpath. Uitgeverij: Merrill & Baker, New York 1897

In werkhuizen, ook wel armenhuizen genoemd, konden mensen die niet genoeg geld hadden voor eten werken in ruil voor voedsel. Tijdens de hongersnood was er te weinig eten voor de velen die deze hulp nodig hadden en raakten de werkhuizen overvol. Veel mensen kwamen er zeer verzwakt en ziek aan. Hierdoor stierven er uiteindelijk ook in de werkhuizen veel mensen van de honger en aan besmettelijke ziekten.

THE ILLUSTRATED LONDON NEWS

No. 404.—VOL. XV.]

SATURDAY, DECEMBER 24, 1849.

[NUMBER AND SUPPLEMENT, 1s.

Bij deze krant gaat het om de afbeeldingen, je hoeft de tekst dus niet te lezen.

MISS KENNEDY DISTRIBUTING CLOTHING AT KILRUSH.

CONDITION OF IRELAND.
ILLUSTRATIONS OF THE NEW POOR-LAW.

(Continued from page 394.)

HAVING last week introduced this important subject to our readers, and given them some of the statistics of Kilrush, we shall henceforward allow our Correspondent to speak for himself:—

I assure you (he says) that the objects of which I send you Sketches are not sought after—I do not go out of my way to find them; and other travellers who have gone in the same direction, such as Lord Adair, the Earl of Surrey, and Mr. Horsman, will vouch, I am sure, for the accuracy of my delineations. The Sketch of Movent, to which I now call your attention, is that of another ruined village in the Union of Kilrush. It is a specimen of the dilapidation I behold all around. There is nothing but devastation, while the soil is of the finest description, capable of yielding as much as any land in the empire. Here, at Tullig, and other places, the ruthless destroyer, as if he delighted in seeing the monuments of his skill, has left the walls of the houses standing, while he has unroofed them and taken away all shelter from the people. They look like the tombs of a departed race, rather than the recent abodes of a yet living people, and I felt actually relieved at seeing one or two half-clad spectres gliding about, as an evidence that I was not in the land of the dead. You may inquire, perhaps, and I

am sure your readers will wish to know, why it is that the people have of late been turned out of their houses in such great numbers, and their houses just at this time pulled down, and I will give you my explanation of this fact.

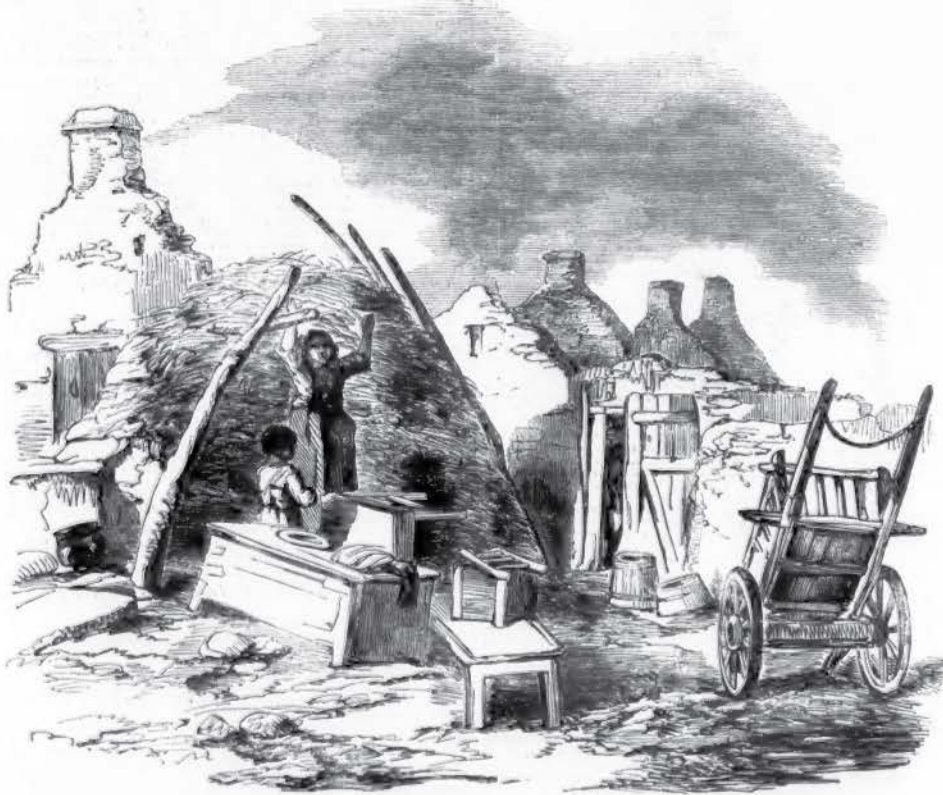
The public records, my own eyes, a piercing wail of woe throughout the land—all testify to the vast extent of the evictions at the present time. Sixteen thousand and odd persons unhoused in the Union of Kilrush before the month of June in the present year; seventy-one thousand one hundred and thirty holdings done away in Ireland, and nearly as many houses destroyed, in 1848; two hundred and fifty-four thousand holdings of more than one acre and less than five acres, put an end to between 1841 and 1848: six-tenths, in fact, of the lowest class of tenantry driven from their now roofless or annihilated cabins and houses, makes up the general description of that desolation of which Tullig and Movent are examples. The ruin is great and complete. The blow that effected it was irresistible. It came in the guise of charity and benevolence; it assumed the character of the last and best friend of the peasantry, and it has struck them to the heart. They are prostrate and helpless. The once frolicsome people—even the saucy beggars—have disappeared, and given place to wan and haggard objects, who are so resigned to their doom, that they no longer expect relief. One beholds only shrunken frames scarcely covered with flesh—crawling skeletons, who appear to have risen from their graves, and are ready to return frightened to that abode. They have little other covering than that nature has bestowed on the human body—a poor protection against inclement weather; and, now that the only hand from which they expected help is turned against them, even hope is departed, and they are filled with despair. Than the present Earl of Carlisle there is not a more humane nor a kinder-hearted nobleman in the kingdom; he is of high honour and unassailed reputation; yet the Poor-law has been mainly the means of establishing for Ireland, with the best intentions, has been one of the

chief causes of the people being at this time turned out of their homes, and forced to burrow in holes, and share, till they are discovered, the ditches and the bogs with otters and snakes.

BRIDGET O'DONNELL AND CHILDREN.

The instant the Poor-law was passed, and property was made responsible for poverty, the whole of the landowners, who had before been careless about the people, and often allowed them to plant themselves on untenanted spots, or divide their tenancies—delighted to get the promise of a little additional rent—immediately became deeply interested in preventing that, and in keeping down the number of the people. Before they had rates to pay, they cared nothing for them; but the law and their self-interest made them care, and made them extirpators. Nothing less than some general desire like that of cupidity falling in with an enactment, and justified by a theory—nothing less than a passion which works silently in all, and safely under the sanction of a law—could have effected such wide-spread destruction. Even humanity was enlisted by the Poor-law on the side of extirpation. As long as there was no legal provision for the poor, a landlord had some repugnance to drive them from every shelter; but the instant the law took them under its protection, and forced the landowner to pay a rate to provide for them, repugnance ceased: they had a legal home, however inefficient, to go to; and eviction began. Even the growth of toleration seems to have worked to the same end. Till the Catholics were emancipated, they were all—rich and poor, priests and peasants—united by a common bond; and Protestant landlords beginning evictions on a great scale, would have roused against them the whole Catholic nation. It would have been taken up as a religious question, as well as a question of the poor, prior to 1823. Subsequent to that time—with a Whig Administration, with all offices open to Catholics—no religious feelings could mingle with the matter: eviction became a pure question of interest; and while the priests look now perhaps, as much to the Government as to their flocks for support, Catholic landlords are not behind Protestant landlords in clearing their estates. English notions and English habits, without any reference to the causes of English

SCALPHEEN OF TIM DOWNS, AT DUNMORE.

Comhairle Chontae na Gaillimhe
Galway County Council

Voedselerfgoed van Galway

Formulier voor Individuele Bijdrage

Mijn naam: Amy Cosgrove Mijn leeftijd: 12

Mijn school: Scoil Mhvire Naofa

Persoon van wie ik dit verhaal/recept/voorwerp heb gekregen: Ann Cosgrove

Wie is die persoon (bijv. ouder, grootouder, tante, oom, buurman, vriend enz.)?

grootouder

Waar komen ze vandaan? Killascope Menlough

Handtekening van de ouder/verzorger: P. Cosgrove Datum: _____

Hoe gaat het verder?

Om ervoor te zorgen dat wij je verhalen/recepten/voorwerpen kunnen beheren, vul je de achterkant van dit formulier in en stuur je het vervolgens rechtstreeks terug naar je leraar en voeg je eventuele ondersteunende foto('s) of bijlagen toe. Gebruik indien nodig extra blanco papier om je verhaal af te maken. Alle originelen worden aan je teruggestuurd nadat ze zijn geüpload, gekopieerd en/of gescand.

Stuur alle materialen vóór 31 mei 2018 terug naar je school.

De schoolvertegenwoordiger van de Skehana & District Heritage Group is Emma Laffey. Als je vragen hebt, neem dan rechtstreeks contact op met Emma via (086) 8765790 of per e-mail emmamariemcbride@gmail.com.

GALWAY, WEST OF IRELAND 2018
EUROPEAN REGION OF GASTRONOMY

Werkblad voor Schoolbijdrage

Mijn verhaal/recept/voorwerp gerelateerd aan voedsel:

Mijn voorwerp is een hongersnoodpan, deze is meer dan 170 jaar oud. De pan is 1,1m hoog en heeft een diameter van 1,3m. De totale inhoud is ong. 540L. In deze hongersnoodpan werd soep gemaakt met behulp van veel verschillende recepten, of van allerlei restjes die de mensen konden betalen, brandnetels & wilde kruiden werden toegevoegd. Veel soeprecepten misten voedingsstoffen, vitamines en mineralen & dit leidde na verloop van tijd tot scheurbuik en ziekten. Deze pannen werden gemaakt in een Quaker-ijzergieterij die eigendom was van en gerund werd door de familie Darby in Coalbrooke in de Severn Valley in Engeland. Mijn hongersnoodpan kwam uit het Carrownacregg huis. Het Carrownacregg huis werd tijdens de grote hongersnood gebruikt als ziekenhuis voor mensen met een besmettelijke ziekte.

DE HONGERSNOODPOT

Hongersnoodpotten werden tijdens de Ierse hongersnood veel gebruikt om de meest hongerige mensen te helpen alsnog iets binnen te krijgen. Om geld te besparen en omdat er weinig eten beschikbaar was, was het voedsel uit deze potten niet heel voedzaam. De potten werden gebruikt in werkhuizen, maar ook in ziekenhuizen en om op straat eten uit te delen.

Foto: Alamy.com

Foto: John

Foto: John

Kindred Spirits (vertaling: Geestverwanten) Choctaw Monument

Gemaakt door Alex Pentek (2014)

Midleton, Ierland

Dit monument is een Iers eerbetoon aan de Choctaw voor hun hulp aan de Ieren in de tijd van An Gorta Mór (vertaling uit het Iers: De Grote Honger). De Choctaw zijn een inheemse Noord-Amerikaanse stam die zestien jaar daarvoor zelf veel ellende heeft meegemaakt. Hun land werd afgepakt. Ze werden gedwongen verplaatst in een erg strenge winter. Tijdens deze verplaatsing, die het “Spoor van Tranen” wordt genoemd, stierven velen van hen. Toen de Choctaw hoorden van het lijden van het Ierse volk herkenden zij hierin hun eigen leed. Ze doneerden in 1847 ondanks hun eigen moeilijkheden \$170. Dit was in die tijd een enorm bedrag.

